

– Моля, насам – посочи придружителят му към страничната уличка.

Мазур сговорчиво свърна. Зад ъгъла беше спрял малък английски бронетранспортър с оръдие от времето на Втората световна война. На борда му се мъдреше същата емблема на Зулфикат върху зелено-червен фон. „Значи наистина е Джараб – помисли си Мазур. – Проклетият господстващ херцог не би позволил на кого да е да използва символиката му...”

Парламентърът отвори вратата пред него и Мазур влезе в една голяма прохладна стая, осветена ярко от електрическа крушка и с вентилатор, който се въртеше на тавана. Точно пред него се виждаше едно голямо резбовано кресло с вид на същински трон, в което се мъдреше подпрян на висока сабя човек, а зад него в полукръг бяха застанали още няколко души. Мазур спря на разстояние от него и след кратък размисъл козирува не раболепно, но не и враждебно, а просто любезно.

Човекът в креслото беше на около петдесет години. Имаше спокойно лице с остри черти и добре поддържана брада, изпъстрена със сребристи нишки. Носеше безупречно изгладена дълга военна куртка английски модел, снежнобяла риза и черна вратовръзка със златна игла във вид на Зулфикар. Ръцете му бяха подпре-ни върху невероятно красива сабя, покрита с разноцветен емайл, полускъпоценни камъни и златни плетеници. Сабята дори не беше генералска, а фелдмаршалска, честна дума... И това със сигурност беше Джараб. Мазур беше виждал снимката му при хората от специалните служби, така че не можеше да има грешка.

Свитата зад гърба на гарвана, властелин на тези меса, изглеждаше доста пъстро и се състоеше от трима души с униформи и чисто нови автомати „Калашников”, блондинка с европейска външност, облечена с

къси бели панталонки и тъмносиня блузка и глуповато кукленско лице на дребна курвичка, двама цивилни възрастни мъже с вратовръзки и златни очила и един дебелак с национална джаба и обемен бял бурнус.

– С кого имам честта да разговарям? – попита Джараб паша на перфектен английски.

– Аз съм капитан-лейтенант Мазур – каза Мазур. – Съветски боец от военноморските части със специално предназначение. Изпълнявам задача на командването.

– Можете ли да ми обясните по-конкретно? Без да издавате някаква военна тайна...

Мазур безизразно каза:

– Съпровождам един съветски представител, който отива да открие училище в Ел Зуреид.

– Там има ли нужда от училище?

Мазур сви рамене:

– Щом има град, защо да няма училище?

– Звучи логично... – каза Джараб паша. – Забравихте ли гранатата в джоба си или нарочно я взехте?

– Имам такъв навик – каза Мазур. – Когато отивам на непознато място, винаги вземам граната със себе си...

– Не вярвате на честната ми дума, така ли?

– А откъде да зная, че това сте точно вие, а не някой, който се крие зад вашето име?

– Зад моето име отдавна вече никой не се опитва да се скрие – каза Джараб. – Опасно е...

– Аз съм тук отскоро и не познавам всички тънкости – рече Мазур.

Джараб размърда гъстите си вежди. Ръцете му, отпуснати върху ефеса на скъпоценната сабя, си стояха спокойно. Той изрече една фраза на арабски и моментално премина отново на английски:

– Помолих да донесат кресло на уважаемия гост, а всички останали да излязат...

Някой се приближи зад Мазур на пръсти и сложи на пода едно кресло, траквайки лекичко. Мазур седна. В същия миг в ръцете му се озова малка чашка кафе. Свитата започна да напуска стаята, без да се обръща с гръб към господаря си.

– Внушително... – каза Джараб и докосна с устни ръба на чашката си. – Боец от частите със специално предназначение звучи внушително... Честно казано, не очаквах да срещна тук съветски бойци...

– Какво се е случило тук? – попита Мазур.

На лицето на Джараб се появи усмивчица, която бе прието да се нарича загадъчна:

– Нищо особено. Просто тук установиха съветска власт.

– Как така? – попита Мазур, леко стъписан от тази новина.

– Много просто. Когато моите хора влязоха тук, аз заповядах да бъде създаден съвет от уважавани граждани, както навсякъде по моите земи. Арабската дума „шура“ напълно съответства на понятието, което англичаните влагат в думата „съвет“, когато имат предвид Съветския съюз. И излиза, че съм установил тук съветска власт...

– Интересно – каза Мазур. – А кой е онзи човек, който виси на балкона?

– Началникът на местното поделение Шахро Мухорбарот – отвърна веднага Джараб. – Това изобщо не е мой произвол. Обърнахте ли внимание, че той виси там сам? Хората се събраха на съд и решиха, че трябва да го обесят. А останалите функционери се разбягаха безпрепятствено и към тях нямаше никакви претенции...

– Интересно – повтори Мазур. – А всъщност вие какво...

– Какво право имах ли? – подхвана схватливият

Джараб. – Ами абсолютно същото, от което навремето се ръководеха Касем и неговите приятели. Те съзряха несправедливост, дойдоха и свалиха султана. Аз също видях несправедливост, доход и наказания... Сам по себе си съм скромнен човек и всъщност не ги наказания аз, а изпълних искането на местните жители...

– Като стана дума за скромността... – каза Мазур и хвърли поглед към посоката, в която се скри свитата.

– Аха, за това ли говорите... Какво да се прави, такъв е Изтокът. Такива са традициите. Човек с моето положение просто е длъжен да се появява съпроводен от телохранители, държанки, секретари, съветници и ковчежници... С всичко това плащам дан на традицията. Но нека се върнем към по-конкретните неща и да си поговорим за вас. Не че вашата неочаквана поява ми обърка картите, но се оказа непредвидена... Всъщност, аз не съм се карал с вас. Честна дума, аз не съм амбициозен човек и изобщо нямам намерение да влизам в конфликт с цели държави. Вие можете спокойно да си отидете... само че преди това ми предайте местните хора. Включително и очарователната Лейла.

– Защо ви е тя?

– Само не си мислете, че я искам за държанка... Ще потанцува малко гола пред народа и може да се маха на където ѝ видят очите.

– Доколкото знам, няма да дочакате това от нея.

– Ще видим. Всеки човек може да бъде убеден. Само трябва да знаеш как.

– Какво ви е направила?

Джараб се свъси:

– Децата трябва да си играят на кукли, а не с човешкия живот. Цялата тази столична компания се състои просто от едни деца. И само заради това те са по-лоши от султана. Покойният султан поне не се забавляваше с

игра на идеали. Той измъчваше и убиваше не заради някакви рецитирани на глас идеали, а заради гнусната си същност на средновековен сатрап. Беше отвратителен, но напълно лишен от идеали. А тези... За две години те проляха толкова кръв, колкото султанът за двадесет. И краят му не се вижда...

– А мога ли да попитам самият вие какви идеали защитавате?

– Никакви – отвърна Джураб. – Просто искам хората спокойно да си гледат работата и да не се обиждат помежду си. И по моите земи въвеждам точно такъв ред. Без никакви „изми“ и без никакви идеи – нито духовни, нито светски. Знаете ли, при мен идваха пратеници на емигрантите, на братовчедата на султана. Отначало исках просто да ги отпратя да си вървят, но те започнаха да ме заплашват и аз наредих да им отсекат главите. Идваха и пратеници на американците и ми предлагаха злато. Наредих да ги нашибат с камшици и ги пуснах да си вървят. Идваха пратеници на аятолаха. Те също ме заплашваха и затова се лишиха от главите си... Аз нямам идеали, нека хората си живеят спокойно и не се обиждат помежду си... Това не ви ли харесва?

– Аз не съм ви съдия – каза Мазур. – Колкото до личното ми мнение... Някой ден със сигурност ще ви убият. Хората все още са склонни да търпят чуждата идеология и нейните разпространители, но онова, което декларирате вие... Просто на този свят е прието така – щом не сте с никого, все едно, че сте срещу всички. Ще се опитат да ви убият...

– Ще се опитам да оцелея... Извинете, но ми се струва, че се отвлякохме. Добре. Не искам всички хора от вас, тъй като в края на краищата местните войници, които ви придружават, не са напакостили на тукашните граждани. Но ще трябва да ми предадете Лейла и ней-

ните агитатори...

– Няма да стане – каза Мазур. – Правете с мен...

– С вас не мога да направя нищо – отвърна сухо Джараб. – Дадох дума, че ще си тръгнете оттук без никакъв ущърб. Но не съм давал обещание, че след това ще ви оставя намира... Тук имам около осемдесет души. Заглушаваме радиостанцията ви с насочени смущения. Вие сте твърде малко, за да издържите...

– Така е – каза Мазур. – Но ние сме бойци от частите със специално предназначение. Преди да се доберете до нас, ще преполовим вашето войнство... Можем да правим това много добре. В никакъв случай не се опитвам да ви заплашвам с бъдещи неприятности, тъй като вие едва ли се боите от това, а на мен вече ще ми е все едно... Просто ви предупреждавам, че след като няма какво да губим, ще се постареем да покажем всичко, на което сме способни...

Джараб попита с любопитство:

– Интересно, а защо не ме заплашвате с вашата граната? В края на краищата охраната би могла да захснее... Защо, след като не се боите от смъртта, не ме заплашвате да се взривите заедно с мен?

– Защото това би било ужасна глупост – каза Мазур. – В такъв случай вашите хора ще шурмуват и всичко отново ще свърши с клане... А аз предпочитам да се върна при своите хора и умело да ги изкомандвам. А пък смъртта... Вие и без това не се боите от нея, както и аз.

– Харесвате ми.

– И вие ми харесвате – каза Мазур. – Само че това не променя нищо, нали?

– Имате ли връзка с Лейла?

– Откъде накъде?

– Престанете – каза Джараб. – Когато заговорих-

ме за нейната участ, изражението ви се промени много специфично...

– Е, добре – каза Мазур. – Имам връзка с Лейла. А имам ли вид на човек, който в такава ситуация ще предаде жената, с която има връзка?

– И това, разбира се, е една голяма и възвишена любов, така ли?

– Не иронизирайте – каза Мазур. – Хора като мен и вас едва ли някога в живота си ще са в състояние да изпитат възвишена любов. Тя просто е жена, с която имам връзка. Останалото довършете сам. Обмислете го вместо мен. Изборът е ваш, аз нямам избор...

След кратко мълчание Джараб каза с безизразен тон:

– Вие сте голям късметлия. Или, казано по-точно, моментът не е много удачен за мен и е страшно подходящ за вас. Просто за мен все още е рано да изострям отношенията си с когото и да било. И това спасява всички ви.

– Разбирам – каза сериозно Мазур.

– Вярвам ви. При всички случаи все някога ще тръгна към столицата и тогава ситуацията вече ще е съвсем друга... Постарайте се в този момент да не сте там. Всъщност вие изобщо не би трябвало да сте тук... Рано или късно онези хора в столицата ще бъдат заклани или сами ще се изколят помежду си заради идеали, без да чакат някакъв агресор. Лошото е, че дотогава ще успеят да пролеят още много кръв... А вие със своята братска помощ ще се озовете между два воденични камъка...

– Ще видим – каза Мазур.

– Запомнете думите ми. Силните хора не бива да се забъркват в безнадеждни начинания, както правите вие... Няма да ви задържам повече. Сега ще дойде един човек и ще заведе всички ви в местния хотел, където ще можете да пренощувате спокойно, а на сутрин-

та да тръгнете накъдето си искате. Какво да се прави, като времето е на ваша страна... И още нещо. Ако имате връзка с тази жена, постарайте се да я опазите. Миналата седмица почитаемият ѝ баща увеличи още повече наградата за онзи, който я убие. Познавам го. Този човек не може нито да прощава, нито да спира на сред пътя... Да, беше ми интересно да си поговоря с вас. Досега не бях общувал с такива представители на Съветския съюз. Вие сте делови убиец, а това винаги ме е печелило в хората.

Той плесна едва чуто с ръце, но вратата се отвори веднага и вътре дотича мъжът, който доведе Мазур тук. Беше ясно, че аудиенцията е приключила. Мазур стана, козирува и тръгна към вратата.

...След десетина минути, следвайки указанията на придружителя си, откриха хотела, в който се оказаха единствените гости. Мазур много подозираше, че това не е станало без строгите разпореждания на Джараб. Вкараха бронетранспортъорите и лимузините в двора. Собственикът се въртеше като пумпал, а слугите на право се усукваха около тях, старайки се да изпълняват дори неизречените им желания.

Посланикът възприе страдалчески настаняването в доста мизерното хотелче, но за сметка на това другарят Хоменко се веселеше от все сърце и крещеше пиянски за трима, а въодушевеният журналист му пригласяше. Явно двамата страшно се забавляваха от неочакваното приключение. Грабнаха потракващите си обемисти чанти и без да хленчат и да възразяват, тръгнаха към отредените им покои, помъквайки със себе си и нещастния посланик. Опитаха се да примамят и Мазур, но той се оправда, че е зает.

На него и на Лаврик наистина им предстоеше да

бдят. Колкото и да разчитаха на желязната дума на Джараб паша, военната служба си искаше своето... Мазур обсъди положението с Ханым, разпредели дежурствата, постави караула и обиколи двора. А сетне се качи в стаята си на втория етаж и се опъна блажено на застланото легло.

Навън цареше спокойна тишина и в града не се забелязваше дори и намек за безредици. Като се замислеше човек, Джараб едва ли лъжеше или преувеличаваше и градът само за един миг бе преминал в негово подчинение...

„Няма начин да не го очистят – мислеше си Мазур. – Рано или късно това ще стане. По-скоро рано, отколкото късно. Най-опасното нещо, което може да направи човек на този свят, е да се опита да живее встрани от всички по свои собствени закони, без да се вражда в съществуващите системи. Такъв човек не би могъл да оцелее, в никакъв случай не би могъл да оцелее. Жалко, този пич си го бива...”

Вратата лекичко се откряна. А Мазур най-спокойно сложи ръката си на автомата, който бе оставил близо до себе си.

– Аз съм – каза тихичко Лейла, отиде до леглото и седна в краката му.

– Виж какво... – рече Мазур проточено. – Ти в никакъв случай не бива да бъдеш тук...

– За репутацията ми ли се грижиш? И без това никой няма да разбере. Едни спят, други са на пост... Само онези двамата пият и пеят с цяло гърло... Между другото, едва се измъкнах от тях. Опитвах се да ме завлекат в стаята си...

– Разбираш ли... – измънка засрамено Мазур.

– Успокой се – засмя се тя. – Няма нужда да ми обясняваш нищо. Мъжът си е мъж и толкова. Между другото, собственикът им намери... момичета, тъй че и всич-

ко е наред и по тази точка.

„Браво бе, другари от Москва – помисли си развеселено Мазур. – Намерихте си момичета дори и в тази дупка. Ами, ако след това драсна един анонимен донос, че тъй и тъй... За моралното разложение и за вредата, нанесена на престижа на СССР на международната арена... Е, няма значение. Какво лошо са ми направили? Нека да се забавляват...”

– Как ти се стори Джараб?

– Сериозен човек – рече Мазур.

– Бих го застреляла собственоръчно. Такива като него са по-лоши от заклетите контрареволуционери, защото объркват представите на хората... „Ако не бях аз, ти щеше да танцуваш гола, котенце... – помисли си малко ядосано Мазур. – Той щеше да те принуди да го направиш, можеш да не се съмняваш. Такъв си е. Жалко, че рано или късно някой ще го очисти от едната или от другата страна – може да го направят нашите, а може и янките...”

Нещо зашумоля и в мрака се белна униформена риза. Лейла най-безгрижно събличаше китела си. Окачи го внимателно на облегалката на вехтия старомоден стол, легна до Мазур и докосна с длан бузата му:

– Както и да е, майната му на този Джараб...

От нея ухаеше на противоречащ на революционния аскетизъм френски аромат, наоколо цареше абсолютна тишина, която не предвещаваше никакви опасни изненади и Мазур не се съдържа и започна да я съблича. В момента той не се чувстваше нито като опозорен съпруг, нито като страховит командир на малък отряд, а просто като един временен господар на покорна красавица, която в първия миг замря пред безцеремонния му напор, а сетне с тих стон се устреми към него...

И изобщо не му пукаше за целия останал свят.

Шеста глава, най-кратката

Гледката беше подтискаща. Насред хилавите палми, растящи от каменистата сивкаво-жълтеникава почва, се издигаше триетажна сграда, сякаш пренесена тук от някое си село Вишнево дере или от прословутото от вицовете Горно нанадолнище – типово блоково съветско училище със стандартни прозорци и стандартни водосточни тръби, които тук категорично не бяха необходими, като се имаше предвид, че редките дъждове едва ли не се записваха в историята. Щом зърна огнището на културата, простосърдечният Ханим тутакси попита Мазур какви са тези тръби със скоби отстрани? Просто майорът никога не беше виждал водосточни тръби...

Мазур подозираше, че нещата стояха горе-долу по същия начин и с по-голямата част от събралите се на тържественото мероприятие местни пролетарии. Вероятно бяха поканили всички, до които имаха достъп, и пред училището се бе събрала доста голяма тълпа. Нямаше да е зле и някой да разбираше заради какво са ги подгонили насам...

До предните редици на тълпата имаше съвсем малко разстояние и той ясно виждаше лицата им. На тях бе изписано онова изражение, което много отдавна бе престанало да го изумява или обижда – нито радост, нито враждебност и изобщо никакви емоции. Имаха прозрачни очи на същества от друг свят, които открай време гледаха по този начин на всички промени и нововъ-

ведения, докарани от големите градове...

За миг дори го достраша, макар че наоколо нямаше нищо стряскащо. Дори точно обратното, всичко наистина изглеждаше много тържествено – чисто новото училище, сияещо с току-що измитите си прозорци, трибуната, скована от намерените неизвестно къде в тази пясъчна държава дъски, украсени с лозунги, плакати и портрети (особена пикантност на картината придаваше обстоятелството, че Лейла стоеше на трибуната над собствения си портрет); оркестърът, който с пълна сила свиреше революционни маршове; знамената и лозунгите над тълпата и огромната леха, на която също имаше портрет на генерал Касем, изработен с поразително майсторство от розови, сини и жълти цветчета...

И положението с безопасността също беше възможно най-доброто. Оказа се, че тук, в гнездото на промишления пролетариат беше разквартируван батальон на народните гвардейци с подсилен състав и въпросните народни гвардейци стояха на групи навсякъде, следейки бдително облагодетелствания с училището народ. Единствено планината безпокоеше малко Мазур. Тя беше висока, гола и стигаше до самия град откъм изток. Но веднага след като пристигнаха тук, той изпрати там трима от бойците си, а от неговите момчета не можеше да се скрие нито евентуална огнева позиция, нито враг, който си е наумил да се промъкне там покрай частта със специално предназначение...

Тъй че от служебна гледна точка всичко беше наред. А пък мислите на Мазур, докато гледаше лицата в тълпата, минаваха по параграфа на излишната и дори може би идеологически неиздържана лиричност, която би трябвало да запази за себе си...

По всичко личеше, че Лаврик също беше в много добродушно настроение. Застанал до Мазур близо до три-

буната и възползвайки се от това, че патетичният трясък на оркестъра заглушаваше всичко останало, той с най-сериозно изражение си тананикаше под носа:

*Ура, другарю, робството прогони
от цялата земя за теб и мен
Семьон Михайлович Будьони
и язди коня си запенен.*

Мазур отдавна го познаваше и се досещаше, че Лаврик не бе измислил тази шуротия сам. Просто човекът от специалните служби си имаше една такава безобидна страст – да изравя неизвестно откъде отдавна забравени агитационни песнички и стихчета...

Оркестърът замлъкна и Мазур видя със собствените си очи едно истинско чудо.

Другарят Фьодор Николаевич Хоменко, пратеникът на далечния ЦК, излезе на трибуната абсолютно трезв. Само преди четвърт час Мазур видя със собствените си очи как той лежеше на задната седалка на лимузината в толкова печално състояние, че би изплашил и мъртвец, и с разтреперани ръце се опитваше да погълне не една глътка, а цяла водна чаша водка наведнъж. Но високият гост изобщо не можеше да се справи с тази задача и всички, които го наблюдаваха, бяха наясно, че след минута той или ще умре от страшен махмурлук, или ще оповръща полската лимузина...

А сега на две крачки от Мазур величествено се изкачи по стълбите при водещия на трибуната свършено друг човек, който се движеше абсолютно непринудено по права линия, без никакви отклонения и без изобщо да се олюлява, а лицето му изглеждаше по същия начин, без сянка от червенина, махмурлук и неугледност. Ако се наложеше, можеше да послужи за модел на ико-

на, или на картина с мъдро идеологическо заглавие...

Другарят Хоменко беше неузнаваем – трезв, авторитетен, представителен, бодър, свеж и лъчезарен... На Мазур чак му пресъхна гърлото от гордост. Това се казваше школа, това се казваше осъзнаване на момента...

Другарят Хоменко огледа насъбралите се хора, покашля се важно и с добре поставен глас провъзгласи:

– Другари! В светлината на последните постановления на Централния комитет на комунистическата партия на Съветския съюз и на указанията лично на другаря Леонид Илич Брежнев, реализирайки приетата на висшия партиен форум програма за интернационална помощ на братските народи, които решително са тръгнали по пътя на социалистическите преобразования...

Другият високоговорител също гърмеше и местният преводач започна да рецитира абсолютно същото на арабски. Но колкото и да се стараеше, неговият глас беше лишен от школовка и от митингаджийска закалка...

Стори му се, че това продължава безкрайно. Жегата беше непоносима, но гълпата стоеше неподвижно като монументална композиция. Колкото и дълго да говореше другарят Хоменко, настъпи моментът да млъкне. До микрофона се приближи Лейла, махна с ръка по познатия начин и отново, както и миналия път, започна самоотвержено да изпепелява с глаголи сърцата на земляците си, застанала със зачервени бузи и с развети коси, очарователна и непреклонна като същинска валкирия на революцията от аравийските пясъци...

Мазур пропусна един миг.

А когато чу нещо като многогласно охкане и видя как гълпата се залюля и размърда като напираш прибор, първо съсредоточи цялото си внимание натам, вдигайки увисналия на рамото си автомат, и се опита обигра-

но да открие целта, източника и възможния епицентър.

А след това видя, че Лаврик бе извил врат и се блещеше вторачено през рамото му към трибуната. И също се обърна натам.

Лейла вече падаше с подкосени колене, от лявата страна на гърдите ѝ се уголемяваше едно тъмно петно и от устата бликаше на тласъци ярка алена кръв, а застаналите около нея хора бяха толкова стъписани, че в първия момент никой не се опита да я подхване... И тя тутакси изчезна зад широкия, опънат по протежение на трибуната плакат, където падна.

Мазур не чу изстрела. А друг не се разнесе.

Само след още две секунди всичко се раздвижи или по-точно настана хаос. Народните гвардейци се щураха, целейки се на всички страни с автоматите в очакване на изненади и нападения от всички посоки на света. Другарят Хоменко гледаше стъписано в краката си и, размахвайки юмрук, издаваше оглушително силни и абсолютно идиотски заповеди. На трибуната настана суетня. На всички страни се втурнаха нанякъде озверели бойци с черни барети. Лаврик се опомни, с един скок се озова на трибуната и най-безцеремонно хвана за яката и смъкна оттам „охраняваното лице”, озъртайки се с един насочен „Стечкин”... Хората се разбягаха, захвърляйки знамената и лозунгите и подчинявайки се на древния като света инстинкт само за един миг да се озоват колкото се може по-далеч от лошите усложнения в живота.

Мазур видя как момчетата му насочиха старателно цеви и заобиколиха Лаврик, който влачеше другаря от ЦК към лимузината, защитена от двете страни от бронетранспортърите. Видя как Ханим яростно крещи нещо и стреля във въздуха.

Но самият той не можеше да помръдне от мястото

си. И стоеше неподвижен наред безсмисленото търчане, паническите вопли и стрелбата, която трещеше на всички страни. В душата му цареше пълна пустота. „Само загуби – повтаряше си той като навит с пружина. – Само загуби. Не ми върви с жените, не ми върви...”

Към трибуната тичаше през глава лекар. Беше местен, с навлечена надве-натри престилка и кой знае защо мушкаше в движение в ушите си лъскавите тръбички на слушалките, като че ли това занимание имаше някакъв смисъл.

В тази ситуация единствено Мазур успяваше да се придвижва и да разсъждава и той хукна след него. Успя да се промуши през малката тълпа. Достатъчен му беше само един професионален поглед, за да прецени ситуацията – беше стреляно с винтовка, куршумът беше влязъл през гърба срещу сърцето и беше излязъл през гърдите. Това беше краят...

Лицето ѝ беше бледо, напълно спокойно и по него не се четеше нито учудване, нито болка. Не беше изключено тя просто да не бе разбрала нищо. Може би така дори беше по-добре... Разбира се, че така беше по-добре.

След десетина минути се появи Викинга, а след него Булдозера и Паша Мъничето влачеха нещо, което доскоро е било човек. През рамото на викинга беше предметната дълга и тежка винтовка – британска „Ли Енфилд” модел хиляда осемстотин деветдесет и пета година, безотказно при добро поддържане пушкало, което улучваше цел на повече от три километра. Мазур машинално си помисли, че не само англичаните са стреляли с него, а навремето и бурите са избили една камара британци, та затова бяха нарекли тази винтовка „бури”...

Сложиха убития на земята, а Викинга стрелна с поглед трибуната и докладва, че са направили всичко въз-

можно... Въпросният гад в никакъв случай не би могъл да се промъкне покрай тях, а това означаваше, че най-вероятно се бе скрил на позицията си предварително. Може би бе застанал там още през нощта. Джобовете...

В джобовете му откриха всевъзможни безинтересни боклуци и цяла камара снимки на Лейла. Снимките бяха хубави и ясни, на скъпа хартия и явно не бяха направени в някое мизерно ателие на фотограф от пазара. На някои от тях Лейла беше съвсем млада и без съмнение бе заснета преди революцията. За разлика от Мазур, на когото понятието „преди революцията” му звучеше като далечна древност, тук то означаваше само две-три години...

Докато прехвърляше механично и безизразно снимките, без да вижда и да чува нищо около себе си от мъка и болка, той си помисли, че пустинният вълк Джараб се бе оказал абсолютно прав.

Все пак баща ѝ я докопа.